

INSATS

#5

MAJ 2014

I maj inleds Amnestys fjärde internationella kampanj mot tortyr.

2-11 KAMPANJ MOT TORTYR

I maj inleds Amnestys fjärde världsomspännande kampanj mot tortyr, som kommer pågå under 2014-2015. I det här temanumret av Insats får ni en presentation av kampanjen och information om ett av mänsklighetens allra vidrigaste övergrepp - lika aktuellt idag som alltid.

12 NORDKOREA

I en FN-rapport från februari i år beskrivs grova människorättsbrott i Nordkorea, och det i en omfattning som nästan är ofattbar. Skriv till Kim Jong-un och protestera mot utomrättsliga avrättningar, försvinnanden, godtyckliga fängslanden, tortyr och svält.

2-3 VAD ÄR TORTYR? 10 PRISET FÖR KRAV PÅ REFORMER 11 REHABILITERING

BILAGA

- Vykort till Kim Jong-un

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

VAD ÄR TORTYR?

Tortyr är ett medvetet överlagt övergrepp på en enskild människas psyke, kropp och värdighet. Det är en kallt beräknad metod för att tvinga fram information, förödmjuka och förnedra, skapa ett klimat av terror och osäkerhet och för att bryta ner människor. De som utsätts för tortyr är inte bara politiskt oppositionella utan även vanliga kriminella, etniska och sexuella minoriteter och andra marginaliserade grupper. I en del länder används tortyr och misshandel som straff, till exempel spöstraff och amputation. Även långvarig isolering kan ses som en form av tortyr.

Bruket av tortyr för att tvinga fram information eller bekännelser finns dokumenterat i gamla kinesiska, egyptiska och assyriska texter. I de gamla grekiska och romerska civilisationerna var vittnesmål från slavar inte giltiga om de inte tvingats fram under tortyr. Intressant att notera är att författaren och filosofen Seneca (4 f Kr-65 e Kr) fördömde tortyr eftersom han ansåg att det troligen ledde till falska bekännelser.

Under medeltiden i Europa spreds tortyr mer och mer och framtvingade bekännelser användes oftare som bevis i domstolar och bruket var mest utbrett i Italien och Tyskland. Inkvisitionen är kanske den period som vi ofta förknippar med bestialisk tortyr och även häxprocesserna. Under upplysningstiden började det bli vanligare med fördömanden om bruket av tortyr. I Europa var Sverige först med att avskaffa tortyr i lag (1734).

VAD ÄR TORTYR?

I konventionen mot tortyr definieras tortyr som:

"varje handling som genom vilken allvarlig smärta eller svårt lidande, fysiskt eller psykiskt, medvetet tillfogas någon antingen för sådana syften som att erhålla information eller en bekännelse av honom eller en tredje person, att straffa honom för en gärning som han eller en tredje person har begått eller misstänks ha begått eller att hota eller tvinga honom eller en tredje person eller också av något skäl som har sin grund i någon form av diskriminering, under förutsättning att smärtan eller lidandet åsamkas av eller på anstiftan eller med samtycke eller medgivande av en offentlig tjänsteman eller någon annan person som handlar såsom företrädare för det allmänna. Tortyr innefattar inte smärta eller lidande som uppkommer enbart genom eller är förknippade med lagenliga sanktioner."

En grogrund för tortyr är när vanliga rättsförfaranden sätts ur spel. Det kan vara när ett land inför undantagslagar eller andra lagar som ger säkerhetsstyrkor omfattande befogenheter att gripa och fängsla människor utan att rättsmyndigheter blir inblandade. Människor som utsätts för påtvingade försvinnanden löper hög risk att utsättas för tortyr, de grips i hemlighet, registreras inte och ingen vet var de befinner sig. Hemliga häkten och fängelser där det inte finns någon insyn i form av inspektioner är också platser där tortyr förekommer. Men även i vanliga vanliga häkten och fängelser förekommer tortyr. Det sker oftast under de första dagarna när fångar ofta hålls isolerade och inte har kontakt med vare sig advokat eller anhöriga. Tortyr kan också förekomma när polisen har press

på sig att visa resultat och uppmanas ta till hårdhandskarna mot brottslighet.

En strategi vid användandet av tortyr är att få den frihetsberövade att känna att förhållanden kontrolleras allt, visa att denne har oinskränkt makt. Den torterade bryts ner bit för bit och till slut kan hen känna sig totalt värdelös och motbjudande. Av den fysiska tortyren är olika former av slag, med eller utan tillhygge, den vanligaste metoden. Andra former som förekommer är att tvinga fången att sitta eller hänga långa perioder i smärtsamma kroppställningar. Skendränkning är också vanligt förekommande och olika former av el-tortyr. Sexuella övergrepp förekommer mot både kvinnor och män.

Psykisk tortyr kan bestå i att fången berövas möjlighet att sova, utsätts för mycket höga ljud, berövas alla sinnesintryck genom att placeras i en totalt mörklagd cell eller en cell som ständigt är upplyst och där det inte finns något att fästa blicken på. Det kan också handla om hot om tortyr mot anhöriga eller att tvingas bevittna sådan. Skenavrättningar är också ett effektivt sätt att bryta ner någon. I en del länder används olika typer av droger som är smärtalstrande eller skapar desorientation.

Det finns en illusion om att tortyr kan berättigas i vissa fall när det gäller att få fram information (till exempel om ett planerat terrorattentat). Men det finns inget som visar på att tortyr i ett sådant fall faktiskt skulle leda till en sann bekännelse. Snarare leder det till mer trots och omedgörlighet, där lidandet ibland blir till ett martyrskap. Snarare är det så att den som inte uthärdar tortyren är beredd att säga vad torteraren vill höra och bekänna vad som helst bara för att slippa den fortsatta pinan.

TORTYRENS KONSEKVENSER

Fysiska och psykiska övergrepp ger omedelbara men även långsiktiga verkningar som påverkar livet efter en frigivning. Förutom fysiska skador drabbas torterade ofta av psykiska problem som ångest och depressioner, minnesluckor och koncentrationssvårigheter. Personer fungerar ofta annorlunda än tidigare vilket kan leda till problem med familjerelationer.

VEM BLIR TORTERARE?

Det handlar inte om särskilt perversa eller sadistiska människor utan det enkla svaret på frågan är: en vanlig människa, vem som helst. Några berömda experiment av professor Stanley Milgram som genomfördes på Yaleuniversitetet i USA på 60-talet studerade hur människor lyder en auktoritet. Några personer uppmanades att ge andra personer vad de trodde var allt kraftigare elstötar när de gav felaktiga svar på en fråga. När några började tveka uppmanades de att fortsätta, vilket de flesta gjorde. Milgram konstaterade att försökspersonerna fortsatte att lyda försöksledaren trots att det innebar att de orsakade smärta för de andra personerna. Det blev viktigare för dem att lyda auktoriteten än att undvika att skada den andre.

Under den grekiska juntan (1967-1974) valdes unga värnpliktiga som kom från familjer som var kända som antikommunistiska ut för att specialutbildas. Efter gallringar hade man en liten elitgrupp som fick särskilda privilegier som tillgång till bil, extra lön och ledighet. I början utsattes de för både fysisk och psykisk misshandel i avsikt att bryta ner den egna viljan och förändra deras personlighet och skapa en lydighet för auktoriteten. De blev sedan i stånd till att utföra den mesta brutala tortyr. Om någon senare var tveksam till att tortera blev han förlöjligad, blev misshandlad, hotades med att bli förflyttad och att mista sina privilegier. Man hotade också med att familjen skulle berövas sin inkomst.

Det som hände i Milgrams experiment och i Grekland är något som fortfarande händer runt om världen i polishäkten, hemliga förvaringsplatser och fängelser. Trots att många människorättsfördrag, som en stor del av världens stater anslutit sig till, förbjuder tortyr fortgår den därför att de inte tar sina förpliktelser på allvar och tar itu med de bakomliggande problem som är grogrunden för tortyr.

Jag undrar om någon under upplysningstiden hade kunnat föreställa sig att människor flera hundra år senare fortfarande medvetet skulle använda sig av barbariska metoder för att plåga och skada människor. Men eftersom det tyvärr sker är det vår uppgift att göra vad vi kan för att kämpa och få ett stopp på det.

Källor:

Tortyrerna på åttio-talet - Amnesty International 1984

A glimpse of hell - Forrest 1996

Stoppa tortyrerna - Amnesty International 2001

ANDREA BODEKULL

KAMPANJER/AKTIONER

08-729 02 26

ANDREA.BODEKULL@AMNESTY.SE

SOM JAG SER DET...

I maj startar kampanjen mot tortyr och ett av de länder som Svenska Amnesty kommer att fokusera på är Nigeria. Som landsamordnare för Nigeria vill jag dela med mig av två erfarenheter från landet, som särskilt berör kvinnornas situation.

Kvinnan som satt framför mig berättade om sitt liv i Nigeria. Hon var HIV-smittad. Hennes man var smittkällan, men vägrade tillstå detta. I stället menade han att kvinnan varit otrogen och skilde sig därför från henne. En gift kvinna i Nigeria kan inte neka sin make sex även om hon vet att han har en sexuellt överförbar sjukdom. En kvinna, övergiven av sin man, hamnar i en mycket svår ekonomisk situation. I synnerhet om hon, som den här kvinnan, också är gravid och måste försörja ytterligare en människa. Det lilla barnet föddes med HIV med de problem detta medför. Jag frågade var barnet fanns nu. "Här bredvid mig", sa hon. "Ja, men var är hon?" frågade jag. Då lyfte kvinnan på en tunn filt vid sin sida och därunder låg ett mycket litet och utmärskat barn på ca sex månader. Kvinnan ingick i ett projekt för kvinnor som Amnestyfonden gav

bistånd till, men de visste inte om de kunde använda pengar även för vård av barnet. Jag lovade på egen hand att barnet skulle få ta del av biståndet. Med all säkerhet skulle hon inte leva länge till men åtminstone skulle hon få medicinsk vård och behandling den tid hon hade kvar i livet. Det tyckte Fonderna också! Detta skedde i norra Nigeria men kunde ha hänt var som helst i landet.

När jag kom till södra Nigeria ville man visa mig ett självhjälpsprojekt för kvinnor. Vi reste ut till en by i Nigerdeltat och träffade där en grupp kvinnor. Vad jag inte visste var att kvinnorna hade en helt annan uppfattning om syftet för mitt besök. Det som hände var att jag kom att intervjua tolv kvinnor som ca tio år tidigare utsatts för sexuellt våld från landets säkerhetsstyrkor. Jag satt i ett rum och en och en kom kvinnorna in till mig och berättade sin historia. Fortfarande vill jag gråta när jag tänker på dem. En var så ung som 12 år när byn attackerades och hon blev utsatt för ett ohyggligt våld som traumatiserade henne för resten av livet, både psykiskt och fysiskt. Och jag satt där och lyssnade och kunde inget göra för dem.

Jo, genom Amnesty kan jag faktiskt göra något för kvinnorna i Nigerdeltat. Tillsammans kan vi göra en hel del i den kommande kampanjen om tortyr!

ROSE-MARIE ASKER

GRUPP 231 I SUNNE OCH SAMORDNARE FÖR NIGERIA

LJUS

KÖRSBÄRSTRÅD

Det japanska körsbärstrådet vid mitt fönster står i full blom och ger mig kraft att jobba vidare för mänskliga rättigheter.

TAGGTRÅD

MÄNNISKORÄTTSBROTT

Världen är så full av elände; tortyr, utomrättsliga avrättningar, försvinnanden och andra övergrepp.

KAMPANJ MOT TORTYR

Dagligen genomlider människor grym, omänsklig och förnedrande behandling runt om i världen. Människor som du och jag. Människor som råkar hamna i en situation där tortyr används som verktyg för utpressning, förnedring, bestraffning eller hämnd.

Tortyr sker oftast i statlig regi, av personer och myndigheter som egentligen är till för att skydda. När stater, trots internationella förpliktelser, inte garanterar sin egen befolknings rättigheter är problemet långt ifrån löst. Det är därför vi väljer att återigen sätta strålkastarljuset på detta problem genom en global kampanj.

FOKUS FÖR KAMPANJEN

Kampanjen kommer pågå i två år med internationell lansering den 13 maj. Då vi är mitt uppe i kampanjen *SOS Europa* väljer vi att mjukstarta kampanjen under sommaren för att sedan integrera den i *Skriv för frihet*. Först under 2015 kommer vi fokusera fullt ut på kampanjen. Det finns ännu inget separat kampanjmaterial, det kommer att tas fram under våren/sommaren och publiceras när det är klart.

Det som skiljer den här kampanjen från tidigare års arbete är att den inriktar sig på de skyddsmekanismer som direkt och indirekt bidrar till att förebygga och förhindra tortyr. Vi vill hjälpa de utsatta genom att skapa en skyddsbarriär mellan den torterade och förövaren. De som har utsatts för tortyr har rätt att få hjälp från advokater, domstolar och läkare. Genom att insistera att läkare och advokater får tillträde till platser där människor hålls fängslade skapar vi en möjlighet för domstolar att döma rättssäkert. Amnesty som global organisation och ni som aktiva medlemmar är också en del av denna skyddsbarriär genom att få fler att agera och höja rösten. På så vis når vi förändring.

De länder och fall vi fokuserar på under kampanjen har valts för att vi bedömer att de har stora möjligheter till förändring. På så sätt skyddar vi såväl enskilda individer från övergrepp, som vi bistår länder och regioner i deras väg mot ett totalför-

bud av tortyr. De fem länder som står i fokus för kampanjen är Mexiko, Filippinerna, Marocko, Nigeria och Uzbekistan. I den svenska sektionen kommer vi främst att arbeta med de två sistnämnda. Anledningen till att vi valt Nigeria och Uzbekistan är att vi redan har utarbetade kontakter i dessa två länder. Amnestyfonden har till exempel sedan länge ett samarbete med en organisation som bland annat arbetar mot tortyr och dödsstraff i Nigeria. Under kampanjens gång kommer vi förutom fallen i Uzbekistan och Nigeria även ta upp fall i andra länder som gäller tortyr, till exempel genom blyxtaktioner.

VAD INNEBÄR DET ATT VARA MED I KAMPANJEN?

Det är fritt fram för alla grupper att börja arbeta med de två fallen från Nigeria och Uzbekistan (se sid 6-7). Alla anmälda grupper kommer få regelbundna utskick med uppdaterad information om kampanjen, förslag på aktiviteter och aktionsmaterial på enskilda fall (oftast blyxtaktioner)

UTBILDNING

Den första introduktionen till kampanjen kommer att ske på ett seminarium i samband med årsmötet i Malmö. Nästa tillfälle är Aktivistseminariet i höst, då en stor del av helgen kommer att viggas åt den här kampanjen. Mer information om utbildningar och aktiviteter får ni via Insats eller i utskick till anmälda grupper.

ANMÄL ER!

Att vara en del i kampanjen innebär att ni som grupp kommer få större inblick i kampanjen och vara en del av det långsiktiga arbetet mot tortyr. Många har erfarenhet av våra tidigare kampanjer och vi hoppas att kunna blanda den kunskapen och erfarenheten med nya krafter och uppslag till aktiviteter. Skicka er anmälan till mig: marianne.gyllenpistol@amnesty.se

Jag hoppas vi hörs och ses framöver! Har ni frågor får ni höra av er till mig eller Andrea Bodekull.

MARIANNE GYLLENPISTOL

KAMPANJ- OCH AKTIVISTSAMORDNARE, MALMÖ
040-96 66 30
MARIANNE.GYLLENPISTOL@AMNESTY.SE

Det här bildspelet, producerat av Amnesty i Uppsala, projicerades på en husvägg i samband med aktiviteten "Tortyr är inte rätt", december 2005.

TORTYRKAMPANJEN INTERNATIONELLT

Under tre blåsiga dagar i april samlades representanter från 40 olika länder och sektioner i den danska sektionens lunchrum för att diskutera den kommande kampanjen mot tortyr. Jag hade äran att delta för den svenska sektionens räkning tillsammans med Andrea Bodekull. Det var ett spännande möte där det gick upp för mig vilken stor organisation Amnesty är, och hur olika förutsättningarna är för olika sektioner.

BARBARA HOHL

KAMPANJAMORDNARE, TYSKA SEKTIONEN

Hur ser era kampanjplaner ut? Planerar ni någon större aktivitet?

Vi drar igång den 13 maj och ber då även våra grupper att engagera sig. Till sommaren kommer vi turnera med

vår Amnestybuss, en återkommande sommaraktivitet där medlemmar åker landet runt för att informera och få folk att agera. Det brukar vara väldigt uppskattat både av aktivisterna själva och dem vi möter längs vägen. Det är dessutom ett perfekt tillfälle att synliggöra Amnesty som organisation.

Hur tas kampanjen emot i er sektion? Är tortyr ett ämne som engagerar era medlemmar?

Tortyr är en traditionell Amnestyfråga som engagerar många. Kunskapen är hög, många har varit med i tidigare kampanjer. Jag tror det kommer bli lätt att få med grupper i kampanjen.

Hur tror du att allmänheten i Tyskland kommer att reagera på ert arbete mot tortyr?

Vi har sett fram emot kampanjen då många redan förknippar Amnesty med arbetet mot tortyr, så det kommer bli lätt att förmedla budskapet och vi hoppas på stort genomslag i media.

AKTIVISTSEMINARIET

Den 11-12 oktober är det dags för aktivistseminariet - årets höjdpunkt då omkring hundra Amnestyaktivister träffas för att utbyta idéer, utvecklas och inspireras. Fokus kommer ligga på tortyrkampanjen och Skriv för frihet. Seminariet hålls på Ersta konferens i Stockholm och de som kommer delta i kampanjerna har möjlighet att ansöka om resebidrag. Kompletta inbjudan kommer i Insats i juni.

KAROLINA PONTÉN

PROJEKTAMORDNARE / 031-41 94 13 / KAROLINA.PONTEN@AMNESTY.SE

En väldigt kort resa geografiskt sett, från mitt skrivbord på kontoret i Malmö, men resan växte i mötet med människor från världens alla hörn. Vi passade på att ta pulsen på två av deltagarna för att höra hur deras planer för kampanjen ser ut.

MARIANNE GYLLENPISTOL

KAMPANJAMORDNARE / 040-96 66 30 / MARIANNE.GYLLENPISTOL@AMNESTY.SE

WILNOR MONTILLA PAPA

KAMPANJAMORDNARE, FILIPPINSKA SEKTIONEN

Hur ser era kampanjplaner ut? Planerar ni någon större aktivitet?

Vi kommer att ha kampanjlansering den 13 maj där både tortyröverlevare och aktivister kommer att delta. Många av tortyröverlevarna vi har kontakt med är idag själva Amnestyaktivister och en del har även fått hjälp genom Amnesty.

Den 26 juni, dagen för tortyröverlevare, kommer vi att delta i den årliga tävlingen *Basta Run Against Torture!* där polis, myndigheter, militär och organisationer tillsammans springer mot användandet av tortyr. I år blir det lite speciellt då den filippinska polisen själva står i fokus i Amnestys kampanj. Sedan det startades, 2002, har vi nått stora framgångar i samband med det här loppet, till exempel att få Filippinerna att ratificera tilläggsprotokollet till Tortyrkonventionen.

Hur tas kampanjen emot i er sektion? Är tortyr ett ämne som engagerar era medlemmar?

Vi har arbetat mot tortyr under många år så det är inget nytt för våra medlemmar. Det som är speciellt den här gången att en global kampanj har fokus på vårt eget land. Det känns otroligt spännande och hoppfullt.

Hur tror du att allmänheten i Filippinerna kommer att reagera på ert arbete mot tortyr?

Det är ett stort ämne även utanför Amnesty då många själva blivit utsatta för tortyr eller känner någon som har utsatts. Men det är inte helt okontroversiellt, vi kämpar fortfarande mot dem som tror på tortyr som metod.

TYCK TILL OM STRATEGISKA MÅL!

Som vi skrev i Insats i april har Amnesty inlett en process för framtagande av strategiska mål för perioden 2016-2019. Vi vill gärna veta vad ni tycker att Amnesty ska arbeta med. Fram till den 11 maj kan ni lämna era synpunkter via ett formulär som ni hittar på medlemssidorna. Där hittar ni också en omvärldsanalys. Hur den kommande processen kommer se ut presenteras i sommar i Insats.

IDA WISTBACKA

PROJEKTAMORDNARE / 08-729 02 49 / IDA.WISTBACKA@AMNESTY.SE

DILOROM ABDUKADIROVA, UZBEKISTAN

Dilorom Abdukadirova, Uzbekistan

Trots påståenden från de uzbekiska myndigheterna om att bruket av tortyr har minskat avsevärt under de senaste fyra åren och trots införandet av ny lagstiftning för att förbättra behandlingen av fångar, ökar antalet rapporter om tortyr eller annan misshandel av fångar. Tortyr och annan misshandel används fortfarande allmänt i utredningar som ett sätt att tvinga fram "bekännelser".

Många fångar, bland dem regeringskritiker, politiska motståndare och människorättsaktivister avtjänar långa fängelsestraff under förhållanden som kan betecknas som grym, omänsklig och förnedrande behandling. Många får också sina straff förlängda för påstådda brott mot fängelsets förhållningsregler.

En av dem som drabbats är Dilorom Abdukadirova. Hon var en av de många som den 13 maj 2010 deltog i en demonstration i staden Andizjan i östra Uzbekistan. Hundratal människor dödade när säkerhetsstyrkor öppnade eld mot demonstranterna, som i de flesta fall var obeväpnade. Myndigheterna hävdade att protesten var ett väpnat uppror organiserat av förbjudna islamistiska grupper i och utanför Uzbekistan.

Den 13 maj gick Dilorom Abdukadirova tillsammans med andra engagerade medborgare till Baburtorget i centrala Andizjan för att uttrycka sin oro över den ekonomiska situationen i landet. Det gick rykten i Andizjan att presidenten hade kommit dit för att tala till demonstranterna. Men presidenten var inte där. När säkerhetsstyrkor öppnade eld mot demonstranterna flydde Dilorom Abdukadirova och tog sig till Kirgizistan.

I februari 2006 kom hon till Australien där hon fick flyktingstatus. Dilorom återvände till Uzbekistan i januari 2010 efter att uzbekiska myndigheter försäkrat att ingenting skulle hända om hon återvände. Hon greps dock omedelbart efter ankomsten till Tashkents flygplats och förhördes i fyra dagar av polis och släpptes sedan de anklagat henne för "olaglig utresa" från republiken Uzbekistan.

I slutet av januari överfördes hennes fall till den lokala polisavdelningen i Andizjan och dit kallades hon upprepade gånger för förhör. Den 12 mars häktades hon än en gång och satt i två veckor i en cell hos polisen i Andizjan, utan att få träffa vare sig advokat eller sin familj. Slutligen ställdes hon inför rätta i april 2010, anklagad för försök att störta den grundlagsenliga ordningen och för att ha lämnat Uzbekistan och återvänt tillstånd. Familjemedlemmar har berättat att Dilorom Abdukadirova verkade avtjärd vid rättegången i april 2010 och att hon hade blåmärken i ansiktet, och hon undvek ögonkontakt med dem. Familjen trodde också att hon tvingats uppträda i rätten utan sin hijab, trots att hon är troende och utövande muslim.

Den 30 april 2010 dömdes Dilorom Abdukadirova efter en bristfällig rättegång till fängelse i 10 år och 2 månader. Hon försäkrar att hon inte är skyldig och att hon inte begått något av de brott hon har anklagats för.

År 2012 berättade Dilorom Abdukadirovass familj för Amnesty att straffet hade förlängts med åtta år. Hennes familj vädjade till domstolen om tidigare frigivning men fick avslag. Det officiella svaret till familjen fastslår att Dilorom Abdukadirova inte kan frigges tidigare, eftersom hennes straff förlängts på grund av dåligt uppförande i fängelset. Dock förklarades inte vad "dåligt uppförande" innebar. Familjen är orolig för att hon återigen misshandlas.

AGERA!

Skriv till Uzbekistans president och vädja för Diloroms omedelbara och ovillkorliga frigivning och att en utredning av tortyren inleds.

President Islam Karimov
Rezidentsia prezidenta
ul. Uzbekistanskaia 43
Tashkent 700163
Uzbekistan

Hälsning: Dear President

- Call on the Uzbekistani authorities to drop all charges against Dilorom Abdukadirova and to release her immediately and unconditionally.
- Call for a prompt, impartial and effective investigation into the allegations that Dilorom Abdukadirova was tortured in custody.
- Urge that any police officers found responsible for torturing and ill-treating Dilorom Abdukadirova are brought to justice in fair trials.

ANDREA BODEKULL

KAMPANJER/AKTIONER / 08-729 02 26 / ANDREA.BODEKULL@AMNESTY.SE

MOSES AKATUGBA, NIGERIA

Moses Akatugba, Nigeria

"Smärtan från tortyren är outhärdlig. Jag trodde inte jag skulle överleva. Smärtan jag upplevde i händerna på polisen går inte att föreställa sig. I hela mitt liv har jag aldrig varit utsatt för en sådan omänsklig behandling".

Moses Akatugba, februari 2014

Moses Akatugba var sexton år när han i november 2005 greps i Ekpan i delstaten Delta i Nigeria, misstänkt för väpnat rån - ett brott han nekar till att ha begått. Han påstods ha stulit telefoner och tillhörande saker för ett värde av knappt 5 000 kronor. När Moses greps hade han just avslutat sin högstadiexamen och väntade på resultatet. Han tillbringade mer än tre månader i polishäkte och hävdar att han erkände efter att han blivit brutalt torterad. Hans mor säger att ingen informerade familjen om var Moses fanns efter att han gripits. Hon fick veta det först nästa dag genom en kvinna som säljer varor på gatan där han greps.

När Moses greps sköts han i handen och blev slagen i huvudet och över ryggen. Han har berättat att under de första förhören i en militärbarack visade soldaterna honom kroppen av en okänd man och bad honom identifiera den. När Moses sa att han inte kunde det blev han slagen och fördes sedan polisstationen i Ekpan där han på olika sätt torterades och misshandlades. Han blev slagen med machetes och batonger, och blev upphängd i förhørsrummet i flera timmar. Polisen drog ut hans finger- och tånaglar med en tång och tvingade honom att skriva under två "bekännelser" som redan skrivits av polisen.

Den 12 november 2013, 24 år gammal och efter att ha tillbringat åtta år i fängelse i väntan på rättegång, dömdes Moses till döden. Domen baserades på hans framtvingade bekännelse och ett vittnesmål av rånoffret. Försvaret anförde att Moses alibi aldrig utreddes, att offrets vittnesmål var fullt av motsägelser och att detta tillsammans med det faktum att den polis som utredde fallet inte var närvarande i domstolen var tillräcklig grund för att fria Moses från anklagelserna. Moses fick heller aldrig möjlighet att begära en prövning i domstolen av den tortyr han utsattes för.

Moses Akatugba har åtalats och dömts i enlighet med den nationella rättsprocessen (inte lokala sharia-lagar som används i delar av landet). Amnesty kan inte bedöma om han är skyldig eller inte, men eftersom han var minderårig vid tiden för det påstådda brottet borde han inte ha dömts till döden då det strider mot folkrätten. Dessutom strider det mot internationella rättsprinciper att "bekännelser" som tvingats fram under tortyr godkänns som bevis.

Moses Akatuga är bara en av tusentals människor runt om i Nigeria som torterats för att bekänna ett brott. Amnestys utredningar visar att polis och militär regelmässigt använder tortyr när de förhör brottsmisstänkta, och domstolar dömer på basis av dessa "bekännelser". Det straffrättsliga systemet är svagt, genomsyrat av korruption och brott mot grundläggande mänskliga rättigheter. Säkerhetsstyrkorna tar ofta till svepande massgripanden och griper därmed också personer som inte skäligen är misstänkta för brott. Fångar nekas ofta rätten att kontakta sin familj eller att få träffa en advokat eller läkare. Många får vänta i veckor eller månader innan de förs inför domstol och måste i många fall själva betala för mat eller sjukvård.

Rättsväsendet fungerar mycket dåligt och är i behov av genomgripande reformer. Domstolsprocesserna är långsamma och detta resulterar i att gripna fängslnas utan rättegång eller att de sitter kvar flera år efter strafftidens utgång. I januari 2014 beräknas det att av 55 000 fångar är det 36 000 som fortfarande väntar på rättegång.

AGERA!

Amnesty kräver att Moses ska få upprättelse och kompensering för den tortyr han utsatts för, att ansvar utkrävs från de ansvariga för tortyren och att hans dödsdom omvandlas. Skriv till guvernören i delstaten Delta och vädja till honom att omvandla dödsdomen och inleda en utredning av anklagelserna om tortyr!

*His Excellency Dr. Emmanuel Uduaghan
Governor of Delta State
Office of the Governor
Government House
Asaba, Delta State
NIGERIA
E-post: info@deltastate.gov.ng*

Hälsning: Your Excellency,

- Urge the governor to commute the death sentence against Moses Akatugba.
- Ask him to institute an independent investigation into Moses Akatugba's allegations of torture by the police in Delta state, and to bring those found responsible to justice.

ANDREA BODEKULL

KAMPANJER/AKTIONER / 08-729 02 26 / ANDREA.BODEKULL@AMNESTY.SE

AMNESTYS FJÄRDE KAMPANJ MOT TORTYR

"There can never be any justification for torture. It creates an escalation of violence in the internal affairs of states. It spreads like a contagious disease from country to country. It has lasting effects on the mental and physical health of the victim, and it brutalizes the torturer."

Uttalande i samband Amnestys kampanj mot tortyr 1973

I närmare 50 år har Amnesty uppmärksammat och arbetat mot förekomsten av tortyr. Den första stora kampanjen mot tortyr inleddes 1972. Förhoppningen var att genom att offentliggöra den vitt utbredda förekomsten av tortyr skulle allmänhetens avsky tvinga berörda regeringar att stoppa den, men också att bana väg för en konvention mot tortyr. Amnestys sektioner uppmanades att trycka på sina respektive regeringar om frågan. Amnestyveckan (tredje veckan i oktober) 1973 hade kampanjen som tema och grupper fick bland annat utställningsmaterial och diabildsföredrag. *Amnestybulletinen*, motsvarigheten till dagens Amnesty Press, hade ett temanummer om tortyr och ställde bland annat frågan till de fem partiledarna om de ansåg att Sverige borde resa frågan om ett internationellt förbud mot tortyr. Kampanjen följdes av en Världskonferens i Paris 1973 för avskaffandet av tortyr, och i december 1975 antog FN en deklaration mot tortyr.

I december är det 30 år sedan Konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig och förnedrande behandling eller bestraffning antogs. Samma år, 1984, inleddes Amnestys andra stora kampanj. Vi publicerade då rapporten *Tortyren på åttioåret* som uppmärksammade tortyr och annan misshandel i 98 länder. Ett 12-punktsprogram, som fortfarande är aktuellt, togs fram som föreslog åtgärder för att förebygga tortyr. Några av länderna som uppmärksammades i kampanjen var Chile, Turkiet, Iran, Zaire och Sovjetunionen.

I oktober 1996 stod svenska sektionen värd för en internationell konferens mot tortyr med 120 delegater från 50 länder. Syftet med konferensen var att identifiera och utveckla rekommendationer för hur tortyr ska förhindras och avskaffas. Eftersom tortyren ofta förknippats med, och setts som ett medel för, politiskt förtryck ville konferensen uppmärksamma

bruket av tortyr och misshandel mot socialt marginaliserade grupper som kriminella, migranter och etniska minoriteter. Konferensen antog en aktionsplan mot tortyr som bland annat lyfter fram vikten av juridiska reformer, behovet av övervakningsmekanismer och ett slut på straffrihet för torterare.

Den tredje kampanjen pågick under oktober 2000-december 2001 och rapporten *Stoppa tortyren* publicerades. Kampanjens fokus var förebyggande arbete, straffrihet och tortyr på grund av identitet (diskriminering). I Sverige arbetade vi med 20 fokusländer, bland dem Brasilien, USA, Sydafrika, DRK, Bangladesh, Filippinerna, Ryssland och Egypten. Bland det material som togs fram fanns bland annat en uppmärksammat utställning gjord av medlemmar i grupp 102 i Malmö. Den bestod av träplankor på vilka klädesplagg hade fästs tillsammans med vanliga verktyg som en hammare, en tång eller en sax. Utställningen var ganska stor och bökelig att frakta runt, men väldigt tankeväckande och uppskattad!

Eftersom Amnesty ska vara som en ilskan terrier i hasorna på stater som begår övergrepp är det nu dags för den fjärde kampanjen. Vi ger oss inte förrän tortyren är utrotad! Den här gången fokuserar vi framför allt på skyddsmekanismer, det vill säga de instrument som finns för att förebygga och förhindra tortyr. Genom att insistera på att advokater och läkare finns på plats där människor hålls fängslade, genom att kräva att rättsväsendet ställer den som torterar till svars placerar sig Amnesty symboliskt mellan de som torterar och de som torteras.

När vi inledde vårt arbete mot tortyr fanns det ingen internationell bindande konvention eller andra fördrag som förbjöd det. Idag finns, förutom konventionen, flera andra fördrag som förbjuder tortyr och jag tror att Amnesty kan ta åt sig en liten del av den framgången genom att vi så envist drivit och fortsätter att driva frågan. Men vi nöjer oss inte med det - vi fortsätter tills till tortyr faktiskt blir så otänkbart som det borde vara.

ANDREA BODEKULL

KAMPANJER/AKTIONER / 08-729 02 26 / ANDREA.BODEKULL@AMNESTY.SE

Sångerskan Joan Baez, en av talarna under konferensen i Paris 1973

Plankutställning, 2000-2001

Lubat Burhanovas son Dilshodbek Murodov dog i fängelse i Tadzjikistan 2009 av en påstådd hjärtinfarkt. När hon fick kroppen för att begrava sin son var det uppenbart att han utsatts för svår tortyr. Sedan dess har hon krävt en utredning av fallet. Amnestyfonden ger stöd till en koalition från tadzjikiska civilsamhället som arbetar mot tortyr i regionen.

AMNESTYFONDENS ARBETE MOT TORTYR

Svenska Amnestyfonden arbetar med biståndsinsatser över hela världen och har samma mål för ögonen som hela rörelsen. Amnestyfondens stöd brukar gå under rubriken *Human Rights Relief* på engelska – det vill säga konkret stöd till ärenden som har direkt koppling till mänskliga rättigheter.

Tortyr är ett område som Fonden ägnat mycket uppmärksamhet sedan den bildades år 1966. Insatserna kan vara både reaktiva och mer förebyggande. Det kan handla om medicinsk rehabilitering av personer som utsatts för tortyr, eller rättshjälp för att lagföra myndighetspersoner som givit order om eller genomfört tortyr. Organisationer och nätverk som arbetar mot tortyr har också fått stöd för sitt arbete med dokumentation, publicering, opinion och lobbying på ett mer övergripande plan och gentemot stater och regeringar.

Hur kommer då förfrågningarna in till Amnestyfonden? Jo, dels får vi ansökningar via Amnestys Internationella Sekretariat (IS) och dels via juridiska ombud för personer som söker asyl i Sverige. Från IS får vi kontinuerligt in ansökningar både vad gäller individer och organisationer där IS bedömer att stöd är berättigat och viktigt.

I individärenden kan det ofta vara bråttom. Därför finns mekanismer för snabba beslut inom Fonden, eftersom en sen utbetalning kan komma fram när det redan är för sent. Organisationsstöd har ofta ett mer långsiktigt perspektiv, där resultaten ibland kan skönjas först efter en uthållig satsning. Viktigt är att Fonden har flexibla sätt att tillsammans med IS definiera arbetsmetoder och mekanismer som är anpassat till de skiftande förhållanden som finns i verksamhetsländerna.

Vi som arbetar på Fonden, liksom hela Amnestyrörelsen, kan glädjas åt att våra insatser ofta ger positiva konkreta resultat:

- en asylsökande person kan få uppehållstillstånd i Sverige efter att en utredning påvisat fysiska och psykiska men efter att ha blivit utsatt för tortyr.
- myndighetspersoner ställs inför rätta för att ha genomfört eller beordrat tortyr.
- statliga aktörer kan ändra sitt uppförande efter att övergrepp dokumenterats och publicerats.

Ett annat resultat av Amnestyfondens verksamhet är att Amnestys utrednings- och kampanjarbete ofta kan få tillgång till mycket information som stärker rörelsens möjlighet att dokumentera och bedriva kampanjer kring brännande MR-frågor.

Hur kommer det sig då att Svenska Amnestyfonden arbetar med insatser över hela jorden? Jo, eftersom den svenska sektionen har en stabil ekonomi så har Amnestyfonden kunnat satsa ordentligt och vi står idag för cirka hälften av alla biståndsinsatser som görs av Amnestyrörelsen internationellt. Och det är tack vare att vi i den svenska Amnestysektionen har varit så framgångsrika med att engagera ständigt fler medlemmar och givare i vårt land. Här spelar alla ni Amnestyaktiva en enormt viktig roll genom ert oförtröttliga frivilligarbete, med aktivism, med insamling, med informationsspridning – genom att alltid finnas där, verka och synas!

JOAKIM OLSSON

AMNESTYFONDEN

08-729 02 10

JOAKIM.OLSSON@AMNESTY.SE

PRISET FÖR KRAV PÅ REFORMER...

När revolten i Syrien bröt ut våren 2011 drömde folket om frihet, att få yttra sina åsikter öppet och bli lyssnade till, precis som det är i resten av världens respektabla länder. Man drömde också om att bli av med, eller i alla fall begränsa, säkerhets- och underrättelsetjänstens dominans och kontroll av folket.

Vi var en grupp yngre män och kvinnor som först gick ut och ställde ett antal enklare krav, där de viktigaste var en förändring av den syriska grundlagen, samt upphävande av undantagslagar och specialdomstolar. Vi ville också ha frigivning av de politiska fångarna och en möjlighet till återvändande för alla landsflyktingar. Slutligen ville vi ha ett slut på alla former av politiskt förtryck för att öppna för en ny epok i landets historia. Jag var en av dessa ungdomar som demonstrerade.

Regimen började fångsla demonstranter. Säkerhetstjänsten kom till mitt hem, slog in dörren och drog mig i pyjamas nedför husets trappor under slag, sparkar och svordomar. De placerade mig i ett fordon, satte handbojor på mig och en svart mantel för mina ögon. Vi färdades i tre timmar och jag insåg att vårt mål var huvudstaden Damaskus. Där finns de värsta bland regimen fängelser och fångläger.

Vi anlände och porten öppnades för oss. Jag kunde höra gnisslet från gångjärnen och rösterna från säkerhetsmännen. De tog mig ur bilen, avlägsnade bindeln för mina ögon. Vi var en grupp ungdomar på en stor plan, sju personer attackerade av tio säkerhetsmän som betedde sig som monster. De hade batonger, kedjor och järnrör. De överöste oss med slag med full beslutsamhet och styrka. Var och en ville överträffa den andre för att behaga deras chef som följde vad som hände från ett rum med utsikt över planen. Han upprepade "Jag vill se färgen röd på den här planen i dag". Faktum var att jag inte såg något annat än röd färg, vare sig på mig eller den som var vid min sida.

De flesta av oss hade förlorat medvetandet när vi fördes till fängelset, två personer i celler som ursprungligen inte var tillräckligt stora för en. Vi blev kvar under två dagar utan sömn, vi trodde att de hade glömt oss på grund av alla andra fångar på den här platsen. Mat och dryck fick vi när fångvaktaren önskade det. Maten bestod av en bit möglat bröd, i bästa fall en potatis, och lite bulgur som enbart var kokt i vatten. Ofta hade de lagt insekter i maten för att sedan iakttä oss genom öppningen i celldörren. Vi brukade be fångvaktarna om att ta oss till toaletterna, men sedan ångrade vi det när de väl kom. Från celldörren till toaletten var det omkring tjugo meter i en smal korridor som kantades av fångvaktare på vardera sidan. De hade lämnat en lucka mellan sig på omkring två meter. I händerna bar de batonger och piskor, och för att nå fram till toaletten blev din kropp bedövad av alla slag, sparkar och piskrapp. Sedan påbörjades den snabba nedräkningen från 10 till 1. Om du hunnit komma ut från toaletten hade du haft tur, om inte kunde du vänta dig att toalettdörren trycktes till mot ditt ansikte med en kraft som ett expresståg och klistrade dig mot väggen bakom. Sen blev du släpad av en fångvaktare

till din cell med de grövsta slag mot alla kroppsdelar. Detta pågick dagligen tills vi förflyttades till en annan cell som kan ta emot fyra, eller i bästa fall sex personer. De placerade mig där och gav mig mitt nummer, som var 18. På en yta på 250 x190 cm satt vi på golvet över varandra. Man kunde inte sitta längre än 10 minuter utan var tvungen att stå upp på grund av syrebrist. Cellens golv och väggar flödade av vår egen svett. Några av oss ställde avsiktligt till problem för att bli straffade och släpades till en isoleringscell, som med alla dess dåliga sidor sågs som ett 5-stjärningt hotell i fångläget.

Det var förbjudet för oss att sova eller att prata under dagtid, eller att begära något, som medicin eller en läkare. Här var det bara tillåtet att dö. Den som bröt mot fångreglerna fästes upp i sina händer på korridorens vägg mellan cellerna och drogs upp så att fingertopparna rörde vid taket medan fötterna var kvar på golvet. Metoden kallades för "spöket". Den straffade var föremål för fångvaktarna som gick i korridoren och de utsattes för hårda slag och sparkar, cigarettfimpar släcktes mot deras kroppar och de gavs elchocker, det riktades förolämpningar och obscena uttryck mot deras familj och det pågick på det sättet i dagar tills de var nedbrutna och önskade att dö.

Under förhör är självklart erkännandet klart på förhand, förutom signeringen av det. Vi önskade att dö tusen gånger medan de tog oss till utredarna likt den som förs till sin död. Han var alltid av samma typ, som njuter av att tortera en, har sadistisk personlighet och är en konstnär när det gäller tortyr. Han hade en äldre telefon med två sladdar som kan fästas var man önskar, i örat eller fingrarna eller näsan eller magen. Han ställer en fråga och innan man svarat börjar han rotera på telefonen så att man hoppar omkring av den våldsamma smärtan medan han ser på med lycka. Du kan inte röra dig, du hålls fast av kedjor som hänger ned från kontorets tak. I sin hand har han en borste med taggar som används vid svetsning. Här förekommer fler typer av tortyr än det går att räkna upp. Man förlorar sitt minne och kommer endast ihåg att man signerat dokument utan att ha läst igenom dem. Sedan förs man tillbaka av fångvaktarna och återgår till den dagliga rutinen med stålborsten som används för svetsning och att sitta på en bädd med 35 centimeter långa metallpinnar med huvuden som spikar - den användes mycket av utredaren.

Det här var min erfarenhet av den diktatoriska och kriminella regimen fångläger, på grund av mitt krav på lite frihet och ett antal reformer som är berättigade för all världens folk.

Texten är översatt och bearbetad från arabiska.

MOLHAM SAKIR
FLYKTING FRÅN SYRIEN

”JAG VILL GE DE TORTERADE EN RÖST.”

Amnestys rapportering innehåller de mest fasansfulla beskrivningar av hur människor blir slagna och sparkade, upphängda i handleder, förnedrade, skenavrättade, utsatta för kvävning och sexuella övergrepp. De utsätts för hot och tvingas höra eller bevittna hur andra, ibland deras närstående, utsätts för samma omänskliga behandling. Vissa dör av sina skador eller hålls fängslade i åratal. Andra friges, något vi i Amnesty - med rätta - brukar betrakta som stora segrar. Men sen då?

De som utsatts för tortyr återvänder i de flesta fall till en vardag fylld av smärta, fysiska skador, psykiska trauman, mardrömmar och rädsla. Hur blir man en fungerande människa igen...?

Luis Ramos Ruggiero är psykolog och psykoterapeut, och har arbetat med rehabilitering av tortyrskadade sedan mitten av 1980-talet. Han kom till Sverige som politisk flykting från Uruguay, där tortyr användes rutinmässigt mot oppositionella. Upplevelserna från hemlandet hade fött en stark vilja hos honom - att ge de torterade en röst.

- Tortyr är otroligt obehagligt. De flesta vill inte veta eller lyssna på riktigt. Därför är det få som får möjlighet att förklara och berätta i detalj om sina upplevelser. De flesta utgår också från att torterade inte vill bli påmind om vad de upplevt. Jag utgår tvärt om från att de faktiskt **vill** berätta. Det är därför jag frågar vidare och är beredd att lyssna hela vägen. Jag vill göra det möjligt för människor att berätta vad de utsatts för.

Som vän eller kollega till torterade personer tycker han att man gärna kan fråga och visa intresse, men inte försöka hjälpa någon bearbeta sina upplevelser.

- Det är bättre att hjälpa dem att söka professionell behandling än att försöka hjälpa själv.

Arbetet med torterade är självklart individuellt och på sitt sätt en unik process för varje person, men de faser man utgår från under behandlingen är oftast demsamma.

- Inledningsvis handlar allt om **förtroende**, att nå en punkt där jag är beredd att fråga "Vad har du varit med om?", och där de känner att de vågar berätta och lita på att jag ska lyssna. Det som följer därefter brukar kallas **exponering**, att få dem att berätta så mycket som möjligt om sina upplevelser. I det tredje steget handlar det om **Hur påverkar det dig?**. Det är vanligt att torterade känner skuld och skam, att de blir svartsynta och får svårt att lita på andra. Det finns också ett starkt behov att få sörja. I det sista steget handlar det om **beteenden**. Nästan alla torterade har mardrömmar eller så kallade flashbacks, där de återupplever tortyren i vaket tillstånd.

Behandlingen gör inte att mardrömmar och flashbacks försvinner helt, men de ska avta och man strävar efter att undan för undan minska antalet situationer som personen undviker av rädsla för vad de ska känna eller uppleva.

Luis menar att det oftast inte har någon större betydelse hur människor blivit torterade. All tortyr är fasansfull, och tortyrmetoderna och smärtan är bara en del av det hela. Det är minst lika mycket maktlösheten, rädslan, förnedringen och utsattheten i själva situationen som utgör tortyren. Men det är tydligt att sexuell tortyr orsakar väldigt svårt och långvarigt lidande, både bland kvinnor och män. Under senare år har psykologiska former av tortyr blivit vanligare. Vittnesmål från exempelvis Guantanamo Bay visar att sinnesdeprivation - att under lång tid inte kunna se, höra eller röra sig - är en fruktansvärd upplevelse.

Under samtalets gång styr vårt fokus över från de torterade till dem som torterar. Hur är det möjligt att utsätta någon för ofattbart lidande utan att känna barmhärtighet eller sympati? - Delvis handlar det om en slags hjärntvätt. De som torterar övertygas om att deras agerande är betydelsefullt och att de som torteras är fiender, alternativt inte mänskliga överhuvudtaget. Under folkmordet i Rwanda kallade man de som mördades för kackerlackor, och ser man sina fiender som kackerlackor finns inga direkta gränser för hur man kan behandla dem. Men det är också vanligt att de som torterar mår dåligt. Ofta spelar man hög musik för att man inte ska höra den torterades skrik av smärta eller rop på hjälp. De värsta övergreppen begås i många fall av barnsoldater eller unga vuxna, som också är att betrakta som offer. De lider också av sina upplevelser och principiellt tycker jag att man ska behandla dem, även om det är komplicerat och kräver någon form av juridisk hantering.

För egen del har jag svårt att förstå hur man orkar med valet att ha människors tortyrupplevelser som vardag, och Luis medger själv att arbetet är riskfyllt. Ett misslyckande på jobbet kan få stor påverkan på hur man mår som person. Även om behandlingen går bra är det många som får problem med alkohol och droger, som blir aggressiva eller våldsamma. Personer med tortyrupplevelser är också kraftigt överrepresenterade bland dem som tar självmord. Arbetet med tortyrrehabilitering är psykiskt påfrestande och kräver att man kontinuerligt bearbetar det man får ta del av, att man själv får handledning och stöd. Men, tillägger Luis med tydlig röst: - När man lyckas, när någon åter ser en mening och vill tillbaka till livet... De ögonblicken, de framgångarna gör att man orkar!

MATS ENGMAN

AKTIVISTSAMORDNARE

08-729 02 66

MATS.ENGMAN@AMNESTY.SE

NORDKOREA: BROTT MOT MÄNSKLIGHETEN

I februari publicerade FN en rapport om Nordkorea. Rapporten talar om systematiska, vitt utbredda och allvarliga kränkningar av mänskliga rättigheter. Det handlar om brott mot medborgerliga och politiska rättigheter såsom godtyckliga fängslanden, tortyr, avrättningar, påtvingade försvinnanden, men även brott mot rätten till mat.

Amnestys sektion i Japan har tagit initiativ till en aktion som vår Nordkoreasamordnare och de grupper som arbetar med Nordkorea kommer att aktivera sig i. För att öka pressen välkomnar vi fler grupper i arbetet.

Förslaget till aktion är att de grupper som vill vara med skickar minst två vykort/brev per månad under minst tre månader till Kim Jong-un. Bifogat det här utskicket finns dels en kort bakgrundstext från Amnesty Japan, dels en vykortstext på koreanska och adress till Kim Jong-un. Lägg kortet i ett kuvert

eller klistra det på ett lite större vykort. Fördelen med att skicka vykort är att texten då är öppen att läsa för dem som hanterar posten.

Har ni frågor om aktionen kan ni höra av er till Nordkoreasamordnaren Lars-Erik Jonsson, tel. 0430-711 71, e-post: nordkorea.samo@mail.amnesty.se. Meddela också gärna till Lars-Erik om ni deltar i aktionen.

ANDREA BODEKULL

KAMPANJER/AKTIONER / 08-729 02 26 / ANDREA.BODEKULL@AMNESTY.SE

LÅDVIS AV VÄDANDEN FÖR ESKINDER NEGA

Hans Linde (V), Olle Thorell (S), Anna Lindenfors (generalsekreterare) och Karin Härdfeldt (lobbsamordnare) vid Etiopiens ambassad.

I april överlämnades 53 079 underskrifter i form av brev, kort och petitionslistor för journalisten och samvetsfånge Eskinder Nega till Etiopiens ambassad i Stockholm. Underskrifterna samlades in i Danmark, Finland, Norge och Sverige under *Skriv för frihet 2013*. Vid överlämnandet deltog även riksdagsledamöterna Hans Linde (V) och Olle Thorell (S).

Amnestys krav är att Eskinder Nega, dömd till 18 års fängelse för sin frispråkiga journalistik, omedelbart och ovillkorligt frigges. Vi kräver också att alla andra samvetsfångar i Etiopien frigges och att myndigheternas trakasserier mot regimkritiker upphör.

ANDREA BODEKULL

KAMPANJER/AKTIONER / 08-729 02 26 / ANDREA.BODEKULL@AMNESTY.SE

BESTÄLL AMNESTY PRESS 2/2014

Ta chansen att beställa Amnesty Press direkt från tryckeriet! Alla grupper och distrikt är välkomna att beställa tidningar utan kostnad. Perfekt att sprida under sommarens aktiviteter. Nummer 2 utkommer runt den 5 juni. Beställningar av extra exemplar måste jag ha absolut senast tisdag den 20 maj. Märk mejlet "AP-extra tidningar". Glöm inte att ange postadress!

ULF B ANDERSSON

REDAKTÖR, AMNESTY PRESS / 08-729 02 07 / AP@AMNESTY.SE

FÖLJ ÅRSMÖTET VIA WEBBEN!

Även ni som inte kommer till Malmö den 9-11 maj kan följa öppnandet, Amnestyåret 2013, valen, besluten och mycket annat via livesändningen på våra medlemssidor. Där hittar ni även skriftlig rapportering allteftersom mötet pågår. För er som befinner er i Malmö vill jag också påpeka att manifestationen kl 18.00 på lördagen är öppen även för er som inte deltar i årsmötet. Vi samlas utanför Scandic Triangeln!

VIKTOR RASCH

STYRELSESEKRETERARE / 08-729 02 75 / VIKTOR.RASCH@AMNESTY.SE

AMNESTY INTERNATIONAL

ADRESS: Box 4719, 116 92 Stockholm (besöksadress: Alsnögatan 11)
TELEFON: 0771-AMNESTY, **FAX:** 08-729 02 01, **E-POST:** info@amnesty.se
WEBB: www.amnesty.se
MEDLEMSSIDOR: medlem.amnesty.se
Användarnamn: amnesty2014, Lösenord: solidaritet
PLUSGIRO: 90 00 72-0 **BANKGIRO:** 900-0720

STÖD FÖR AKTIVA AMNESTYMEDLEMMAR

INSATS: Månatligt kampanj- och informationsutskick medlem.amnesty.se/insats (kräver inloggning)
AMNESTY KAMPANJ: Kampanjinformation, material och uppdateringar kampanj.amnesty.se (kräver inloggning)
AKTIVISTHJÄLPEN: Handbok med tips, instruktioner och riktlinjer www.amnesty.se/aktivisthjalpen